

רע"פ 5705/18 - סמיר קבהה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5705/18

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: סמיר קבהה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בתיק ע"פ 63180-05-18 מיום 5.7.2018 שניתן על ידי כב' השופט הבכיר י' גריל; כב' השופט א' לוי וכב' השופטת העמיתה ש' שטמר

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטים השופט הבכיר י' גריל, השופט א' לוי והשופטת העמיתה ש' שטמר) בע"פ 63180-05-18 מיום 5.7.2018, בגדרו התקבל באופן חלקי ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בחדרה (כב' השופטת ר' סגל מוהר) בת"פ 20781-06-09 מיום 8.5.2018.

1. המבקש הורשע לאחר הליך הוכחות שהתנהל במשך כתשע שנים בעבירות של תקיפת קטין על ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין; תקיפה סתם כלפי בת זוג לפי סעיפים

עמוד 1

379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין; תקיפה סתם כלפי קטין בן משפחה על ידי אחראי לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(2) לחוק העונשין; איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין (ריבוי עבירות); ותקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין (ריבוי עבירות). על פי כתב האישום, במשך 20 שנות נישואיו למתלוננת נהג המבקש להכותה בדרך השגרה ולאיים עליה ועל ילדיהם המשותפים על מנת להניאם מלהתלונן נגדו במשטרה. בכתב האישום מתוארים אירועים בשנים 2001, 2004, 2007 ו-2009, בהם תקף המבקש את המתלוננת ואת ילדיהם או איים על מי מהם.

2. ראשית שמיעת ההוכחות נקבעה ליום 15.9.2009, אך זה נדחתה תחילה בשל פסילת המותב הדין בתיק, ובהמשך, במהלך שמיעת ההוכחות, בשל בעיות בריאותיות שונות של המבקש, בשל מספר רב של חילופי ייצוג, ובשל שני חילופי מותב נוספים. שמיעת ההוכחות הסתיימה לבסוף בחודש יולי 2017, ולאחר שהמבקש נמנע מלהגיש סיכומים, חרף תזכורות שניתנו לו, ניתנה הכרעת הדין ביום 21.1.2018, בגדרה הורשע המבקש בכלל העבירות שיוחסו לו. בית משפט השלום קיבל את גרסת המתלוננת, שנמצאה עקבית ומהימנה ונתמכה בנקודות מסוימות בעדויות של ילדיה ובמסמכים רפואיים. מנגד, דחה בית המשפט את גרסת המבקש וקבע כי זו הייתה נגועה לעיתים בסתירות פנימיות ולא נתמכה בראייה חיצונית כלשהי, על אף "התחייבותו" של המבקש להעיד עשרות עדים לתמיכה בגרסתו.

3. בגזר הדין עמד בית משפט השלום על הערכים המוגנים שנפגעו ועל הפסיקה הנוהגת, וקבע מתחם עונש אחד עבור כלל המעשים שנע בין 18 ל-36 חודשי מאסר בפועל. בגזירת העונש עמד בית משפט השלום על עברו הפלילי הנקי של המבקש, על העדר לקיחת האחריות מצידו, ועל חלוף הזמן החריג מאוד, שנבע הן מפרישת המותב ששמע את התיק, מה שהוביל להעדת מרבית העדים פעם נוספת, והן מהתנהלותו של המבקש. בשל חלוף הזמן הקיצוני נקבע כי לא יחא ראוי להטיל על המבקש עונש מאסר בפועל. אשר על כן, חרג בית משפט השלום ממתחם העונש שנקבע וגזר על המבקש שישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות וכן עונשי מאסר מותנים.

4. המבקש ערער על הכרעת הדין וגזר הדין. במהלך הדיון בערעור, קיבל המבקש את הצעת בית המשפט, חזר בו מהערעור על הכרעת הדין והתמקד בערעור על גזר הדין. בפסק הדין, עמד בית המשפט המחוזי על חומרת המעשים בהם הורשע המבקש, וציין שאין ספק כי לולא חלוף הזמן החריג היה ראוי להשית על המבקש עונש חמור בהרבה מזה שהושת עליו, הכולל מאסר בפועל לתקופה ארוכה. עם זאת, בחר בית המשפט המחוזי להפחית במעט את עונשו של המבקש בשל שהותו במעצר במשך למעלה מחודש ובמעצר בפיקוח אלקטרוני במשך כשישה חודשים, בשל העובדה כי היה מקום להרשיעו רק בעבירה אחת של תקיפה סתם, ולא בריבוי עבירות, ומכיוון שקיים ספק לגבי התיישנותן של מרבית עבירות האיומים שיוחסו לו. צוין, כי אין האמור גורע מה"גרעין הקשה" של עבירות האלימות החמורות בהן הורשע המבקש, אך יש לתת לנתונים אלו משקל מסוים בגזירת העונש. אשר על כן, נקבע עונשו של המבקש על ארבעה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, תוך הותרת עונשי המאסר המותנים על כנם.

5. מכאן הבקשה שלפניי. המבקש, שאינו מיוצג, ביקש לאפשר לו לחזור בו ממשיכת הערעור נגד הכרעת הדין בעת הדיון בבית המשפט המחוזי, ולהשיב את הדיון לבית המשפט המחוזי. המבקש טען כי הכרעת דינו עוסקת בעניין עקרוני באשר לאופן התנהלותו של מותב בית משפט השלום במהלך הדיון בהליך. כמו כן, הפנה המבקש בקשתו כלפי גזר הדין וטען כי יש להסתפק בענישה צופה פני עתיד בלבד. בנימוקיו לבקשה פירט המבקש את השתלשלות ההליכים בעניינו, תוך שהלין על התנהלותו של המותב שדן בתיק, וכן הביא את גרסתו לאירועים המתוארים בכתב האישום וטען כי בני משפחתו העלילו עליו.

6. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, סבורני כי דין הבקשה להידחות. המבקש, שנכח בדיון בבית המשפט המחוזי, הודיע במפורש באמצעות בא כוחו דאז כי הוא חוזר בו מהערעור על הכרעת הדין. המבקש אינו מעלה כל טעם לאפשר לו לחזור מהודעתו זו. כמו כן, משהכרעת הדין לא נבחנה בידי ערכאת הערעור, בית משפט זה לא יענה לבקשה לבחון מחדש את ההרשעה במסגרת בקשת רשות ערעור (רע"פ 2196/12 בראל נ' מדינת ישראל (22.4.2012); רע"פ 4719/18 לבין נ' מדינת ישראל (27.6.2018)). די בכך לדחיית טענות המבקש ביחס להכרעת הדין.

למעלה מן הצורך, אעיר כי טענותיו של המבקש נגד התנהלותו של מותב בית משפט השלום נדונו ונדחו על ידי הנשיאה מ' נאור בגדרי ההחלטה בערעור על בקשת הפסלות שהגיש המבקש (ע"פ 5494/17 פלוני נ' מדינת ישראל (3.8.2017)). מכל מקום, טענותיו של המבקש נגד הכרעת הדין נטועות בעניינו הפרטני, ואין עומדות באמות המידה המצומצמות שנקבעו לשם מתן רשות ערעור (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)).

7. אשר לחלקה של הבקשה המופנה לגזר הדין, ככלל, חומרת העונש אינה מקימה עילה למתן רשות ערעור, אלא במקרים חריגים בהם העונש סוטה במידה ניכרת ממדיניות הענישה (רע"פ 7201/97 בשירי נ' מדינת ישראל (11.12.1997); רע"פ 8466/17 אוסטיניאזוב נ' מדינת ישראל (8.11.2017)). המקרה שלפניי אינו נמנה בגדרי מקרים אלו. כפי ששבו וצינו הערכאות הקודמות, עונשו של המבקש נגזר באופן הסוטה במידה ניכרת לקולא ממדיניות הענישה הנוהגת בשל חלופת הזמן החריג בעניינו. אף על פי כן, מצאה ערכאת הערעור להקל בעונשו במידה נוספת. בנסיבות אלו, אין כל עילה להתערבות בעונש שנגזר על המבקש.

8. סוף דבר, הבקשה נדחית. לפני משורת הדין בלבד, ניתנת למבקש שהות להסדרת ענייניו, ועליו להתייבץ ביום 16.9.2018 בשעה 8:00 ביחידת עבודות שירות, מפקדת מחוז רמלה, לצורך קליטה והצבה. יובהר למבקש כי התחייבותו שהובאה בסעיף י"ח לפסק דינו של בית המשפט המחוזי עומדת על כנה.

ניתנה היום, י"ח באלול התשע"ח (29.8.2018).

ש ו פ ט